Remegő lábakkal a szalagavatón

Írta: Tóth Alexa
2016. december 12. hétfő

Az idei szalagavató az én életemben is nagy esemény volt, pedig én nem kaptam szalagot. A mi osztályunknak jutott a szerencse, hogy az est során a tizenkettedikeseknek elmondhassuk az ünnepi beszédet.

Magyartanárom segítségével eldöntöttük, hogy egy személyesebb hangvételű szöveget szánnánk erre az alkalomra. A végzősök többségét ugyanis nagyon jól ismerem, kapcsolatunk régtől fogva baráti. Rám esett a tisztesség, én készülhettem fel a nagy figyelemmel kísért szereplésre.

Nagyon örültem a feladatnak és annak is, hogy az a kis szöveg - a visszajelzések szerint - mennyire tetszett sokaknak. Rettentően izgultam az elmondása előtt, mert nem nagyon szoktam mikrofonba beszélni. Akkor nyugodtam meg, amikor már ott álltam a szalagra várók előtt; és sikerült is a beszédet elmondanom.

A napi szereplésem itt még nem ért véget. Helyet kaptam az est csúcspontján fellépő keringőző csapatban. Eleinte nem nagyon bíztam a tánctudásomban, de a végére nagyon belejöttem. Az ünnepeltekkel együtt róttam a valcer köreit, az érzés minden várakozásomat felülmúlta. Hálás vagyok, hogy ott lehettem.

Az idei szalagavató nagyon tetszett. Tavaly is részt vettem rajta, de ez most sokkal nagyobb élményt adott. Megható és elgondolkodtató volt számomra. Talán az a körülmény érintett meg ennyire, hogy közvetlen barátaimmal, közeli ismerőseimmel együtt, az ő tiszteletükre is szerepelhettem.

Írta: Tóth Alexa
2016. december 12. hétfő

Foglalkoztat az idő múlása és a tudat, hogy jövőre én fogok ott állni; az izgatottságtól valószínűleg még a mostaninál is jobban remegő lábakkal! Minden esetre kíváncsian várom már azt a pillanatot!

A szalagavatón készült képek "KÉPTÁR" rovatunkban láthatók.>>>

Remegő lábakkal a szalagavatón

Írta: Tóth Alexa
2016. december 12. hétfő

